

Arrest

nr. 241 651 van 1 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X
2. X
als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 12 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 mei 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verkreeg op 8 september 2015 het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische echtgenote. Ook zijn minderjarige dochter kreeg als gevolg daarvan verblijfsrecht.

Op 11 februari 2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

+ dochter [A.M.] (RR: [...]), nationaliteit: Oekraïne

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam op 08.09.2015 (bijlage 15) het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiending van een visumaanvraag type D, in functie van zijn Belgische echtgenote zijnde [M.K.M.] (RR: [...]), met wie hij op 27.05.2015 in het huwelijk trad. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het administratieve dossier blijkt immers dat betrokkene en mevr. [M.] feitelijk gescheiden zijn sinds 23.02.2018. Bovendien blijkt de echtscheiding inmiddels ook uitgesproken te zijn tussen beiden sinds 10.10.2018.

Daarom dat overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd worden.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingstukken over te maken. Deze brief dd. 13.11.2019 kon tot op heden nog steeds niet aan betrokkene betekend worden, noch werden er door betrokkene documenten aangeleverd. Er werd een uitnodigingsbrief gestuurd op 13.11.2019, maar betrokkene heeft tot op heden niet gereageerd.

De uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn voor betrokkene niet van toepassing. Uit niets in het dossier blijkt dat betrokkene het recht van bewaring heeft over de Belgische kinderen [A.M.] (RR: [...]) en [A.K.] (RR: [...]) dan wel dat hij over omgangsrecht beschikt, en dat er aldus sprake zou zijn van een financiële en/of affectieve band met de kinderen. Betrokkene heeft geen documenten aangebracht waardoor het tegendeel niet blijkt. Betrokkene is reeds sinds 23.02.2018 niet meer woonachtig bij referentiepersoon en de kinderen. Er zijn geen elementen die wijzen op contacten tussen de kinderen en betrokkene.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene eveneens geen documenten voor, noch blijkt iets in die aard uit het dossier. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Betrokkene is gehuwd op 27.05.2015 en is in België gezamenlijk gevestigd geweest met referentiepersoon van 19.10.2015 tot 23.02.2018, waardoor hij ook niet voldoet aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater §4, 1°. Er is immers in totaal geen sprake van 3 jaar huwelijk

Ondanks dat de echtscheiding pas werd uitgesproken op 10.10.2018 (aanvang procedure is niet gekend voor DVZ) kan het verblijf van meneer wel degelijk worden ingetrokken louter op basis van de beëindigde gezamenlijke vestiging. Immers, er is geen gezinscel meer sindsdien en er is nergens in het dossier sprake van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de

verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". Gelet de echtscheiding kort erna werd uitgesproken, wordt het gebrek aan een minimum aan relatie tussen beiden eveneens bevestigd.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene ook aan de cumulatieve voorwaarde voldoet zoals bepaald in art. 42quater, §4, tweede lid, namelijk toont betrokkene niet aan, noch kan dit blijken uit het dossier, dat betrokkene werknemer of zelfstandige zou zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om zo te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen van de uitzonderingsvoorwaarden, noch aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde, waardoor het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid dient rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient andermaal opgemerkt te worden dat betrokkene niets heeft voorgelegd. De afweging zal dus moeten gemaakt worden aan de hand van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Betrokkene heeft sinds 08.09.2015 (bijlage 15) het verblijfsrecht op basis van zijn gewezen Belgische echtgenote. Dit betreft een relatief korte periode. Betrokkene heeft voorafgaand aan deze aanvraag ook enkele asielaanvragen ingediend. Deze hebben echter geen positief eind gekend. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf. Betrokkene verblijft legaal in België sinds 2015, hertegenover staat dat hij 28 jaar lang in het land van herkomst of origine heeft verbleven en er is opgegroeid, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Nergens uit het dossier blijken er onoverkomelijke obstakels te zijn om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Gelet op zijn leeftijd is het eveneens redelijk te stellen dat hij nog voldoende jong is om de draad van destijds terug op te pikken, of zich aan een nieuwe context aan te passen en een nieuwe start te nemen.

Betrokkene legde geen stukken voor naar aanleiding van het socio-economisch onderzoek dd. 22.05.2019. Behoudens bewijs van het tegendeel, is het dus redelijk te stellen dat de verbondenheid met België in elk geval niet kan opwegen tegen die met het land van herkomst, en dat ook de economische, sociale en culturele integratie niet van die aard zijn dat ze een beletsel kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Uit het dossier blijkt immers niet dat betrokkene heden zou tewerkgesteld zijn. Er kan ook niet blijken dat hij ooit de verplichte cursussen Nederlands en maatschappelijke oriëntatie bijvoorbeeld heeft gevolgd, noch zijn er andere stukken in het dossier terug te vinden die blijk kunnen geven van een integratie in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en zijn voormalige Belgische partner voorbij is, zij zijn inmiddels ook uit de echt gescheiden. Nergens in het dossier is er blijk van een nieuwe relatie die betrokkene eventueel zou hebben aangeknoopt. Voorts heeft betrokkene, zoals eerder aangehaald niet aangetoond dat hij een affectieve en financiële band zou onderhouden met de Belgische kinderen.

Bij gebrek aan contra-indicaties tot slot dient geconcludeerd te worden dat de leeftijd en gezondheid van betrokkene ook geen risico lijken in te houden om terug te keren naar het land van oorsprong. Ook kan worden opgemerkt dat betrokkene geen gevaar loopt in het land van herkomst. Zijn verzoeken om

internationale bescherming dienden keer op keer afgewezen te worden, waarna hij uiteindelijk vrijwillig terug naar het land van herkomst is gereisd.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat betrokkene niet op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Voor wat het minderjarige kindje [A.M.] (RR: [...]) betreft, kan worden opgemerkt dat het pas verblijfsrecht heeft in België sinds 18.02.2016, wat eveneens redelijk kort is. Het is bovendien redelijk te stellen dat vader en kind de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de stiefouder van het kind te vestigen. In die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de vader. Het is niet in het belang van de minderjarige om het van de vader te scheiden. Voor zover betrokkene wel degelijk de bedoeling zou hebben, onafhankelijk van zijn eigen verblijfssituatie, het kind achter te laten bij de ex-stiefmoeder, dient te worden opgemerkt dat de moeder ([A.O.]) op 17.10.2015 het kind enkel de toestemming geeft om permanent te verblijven in België bij de vader, [A.S.]. Er staat allerm minst dat de moeder haar toestemming geeft om het minderjarige kind bij de gewezen Belgische stiefmoeder achter te laten. Bijgevolg voldoet deze toestemming niet mocht dit het de intentie van betrokkene zijn.

Gezien betrokkene niet over de Belgische nationaliteit beschikt noch een EU-burger zijn, kan een terugkeer naar het land van herkomst geen probleem vormen. Het kindje is eveneens voor het eerst in het Rijksregister ingeschreven op 18.02.2016. Het minderjarige kind is aldus meerdere jaren woonachtig geweest in het land van herkomst, het is bijgevolg niet onredelijk te stellen dat het voor haar dan ook geen probleem zal vormen om terug te keren naar het land van herkomst, dit in de nabijheid van haar vader waar zij ook heden bij verblijft. Zij kan na de terugkeer met haar vader, haar onderwijs verderzetten in Rusland dan wel Oekraïne, naar keuze van de ouders en te beslissen in het belang van het kind.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel is onder meer afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, gelezen in het licht van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt het volgende:

“Verzoeker mocht geen brief ontvangen inzake een sociaal-economisch onderzoek van 22 mei 2019. Dat was de reden dat hij geen antwoorden gaf in het kader van dat onderzoek is dat verzoeker geen brief inzake het onderzoek persoonlijk mocht ontvangen.

Deze brief werd mogelijks ontvangen door zijn ex-vrouw die deze niet aan verzoeker bezorgde.

Verzoeker gaat niet akkoord met het de interpretatie van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet door de verwerende partij.

De voorwaarden van dit artikel zijn praktisch vervuld.

De bewijzen hiervan werden aan het huidige verzoekschrift toegevoegd.

De tegenpartij deed zelf praktisch geen onderzoek naar de reële situatie van verzoeker, nam geen contact met hem, stuurde hem geen herinneringen.

Het humanitair element van het dossier werd niet in overweging genomen door de verwerende partij.

Als resultaat kreeg verzoeker geen enkele uitnodiging meer en werd beboet door de verwerende partij.

”

2.2. De verwerende partij repliceert daarop in haar nota als volgt:

“Er werd door het Bestuur een onderzoek gevoerd of aan de voorwaarden voor een eventuele verdere uitoefening van het verblijfsrecht was voldaan. Verzoeker werd inderdaad op 13.11.2019 gevraagd om alle nuttige bewijsdocumenten over te maken overeenkomstig artikel 42quater, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft geen enkel gevolg gegeven aan deze uitnodiging, hetgeen hij overigens ook niet betwist. Hij stelt immers dat hij deze brief niet heeft ontvangen. De verwerende partij heeft bijkomend een adrescontrole laten uitvoeren door de wijkagent, mar hij kon niet worden aangetroffen.

Het kan het Bestuur niet ten kwade worden geduid dat verzoeker niet woonachtig is op zijn domicilie-adres en dat hij (blijkbaar nog steeds) geen vast adres heeft. Dat verzoeker de uitnodiging van de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft ontvangen en dat hij daardoor geen gevolg heeft kunnen geven aan de uitnodiging in de zin van artikel 42quater, § 5 van de Vreemdelingenwet is dan ook desgevallend het gevolg van zijn eigen onzorgvuldig handelen.

Het Bestuur kan bij het nemen van haar beslissing uiteraard alleen maar rekening houden met de elementen waarvan zij kennis heeft. En zij kan uiteraard geen rekening houden met elementen waarvan zij niet in kennis werd gesteld.

Een en ander heeft tot gevolg dat het Bestuur geen rekening kon noch moest houden met de stukken die verzoekende partij thans voorlegt in onderhavige procedure.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In de bestreden beslissing wordt ter zake het volgende gesteld: *“betrokkene [kreeg] de kans alle dienstige stavingstukken over te maken. Deze brief dd. 13.11.2019 kon tot op heden nog steeds niet aan betrokkene betekend worden, noch werden er door betrokkene documenten aangeleverd. Er werd een uitnodigingsbrief gestuurd op 13.11.2019, maar betrokkene heeft tot op heden niet gereageerd.”* Verder in de bestreden beslissing wordt herhaald dat verzoeker geen stukken heeft voorgelegd naar aanleiding van het socio-economisch onderzoek en stelt de verwerende partij dat zij de afweging zal maken aan de hand van de voor haar beschikbare gegevens.

Uit het administratief dossier blijkt dat in de brief van 13 november 2019 wordt vastgesteld dat verzoeker en zijn dochter geen gezamenlijke vestiging meer hebben met en verzoeker uit de echt gescheiden is van de referentiepersoon in functie van wie hij verblijfsrecht verkreeg. Hij wordt derhalve uitgenodigd om *“binnen de maand na kennisname (datum kennisname + 30 dagen)”* recente bewijzen over te maken, zodat getoetst kan worden of hij zijn verblijfsrecht alsnog kan verderzetten. Verzoeker voert evenwel aan dat hij geen brief inzake een sociaaleconomisch onderzoek ontvangen heeft, en dat hij daarom in het kader van dat onderzoek geen antwoord heeft gegeven.

In haar nota zet verwerende partij uiteen dat verzoeker op 13 november 2019 inderdaad gevraagd werd om alle nuttige bewijsdocumenten over te maken, maar dat verzoeker aan die uitnodiging geen enkel gevolg heeft gegeven, en dat zij om die reden bijkomend een adrescontrole heeft laten uitvoeren door de wijkagent, waarbij verzoeker niet kon worden aangetroffen. Verwerende partij voegt daaraan toe dat het haar niet ten kwade kan worden geduid dat verzoeker niet woonachtig is op zijn domicilieadres en dat hij geen vast adres heeft. Derhalve is, aldus verwerende partij, het feit dat verzoeker de uitnodiging niet heeft ontvangen en er daardoor geen gevolg aan heeft kunnen geven, het gevolg van zijn eigen onzorgvuldig handelen.

De vraag die moet worden beantwoord is bijgevolg of de brief van 13 november 2019 op rechtsgeldige wijze ter kennis werd gebracht van verzoeker.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij aan de burgemeester van de stad Mechelen de opdracht heeft gegeven om de brief aan verzoeker te betekenen. Daarbij werd uitdrukkelijk gesteld: *“Gelieve de betekening van dit document aan onze dienst over te maken”*.

Uit een e-mail die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verwerende partij op 10 februari 2020 geen zekerheid had dat de brief daadwerkelijk aan verzoeker betekend werd. De vertegenwoordiger van de verwerende partij stelt immers:

“In november werd er een socio-economisch onderzoek opgestart voor A.A. en haar (sic) dochter M. Kan u mij laten weten of dit ook aan betrokkene werd betekend e of er desgevallend stukken werden overgemaakt? Indien betrokkene géén stukken binnenbracht of niet reageerde op uw oproepen, gelieve mij hier eveneens onverwijld van op de hoogte te stellen.”

Het antwoord van de ambtenaar bij de gemeente Mechelen van dezelfde datum luidt als volgt:

“Tot heden heeft betrokkene niet op onze uitnodigingsbrief gereageerd (verstuurd 13/11/2019); We zullen een adrescontrole via de wijkagent laten uitvoeren, met uitnodiging. We houden u verder op de hoogte van het resultaat van het onderzoek.”

Uit niets blijkt dat er een bewijs van de betekening van de brief aan verzoeker –of enige poging daartoe– door de stad Mechelen aan de verwerende partij werd bezorgd, zoals nochtans uitdrukkelijk door de verwerende partij werd gevraagd toen zij aan de burgemeester de opdracht gaf om hem ter kennis te brengen van de verwerende partij.

Desalniettemin is de verwerende partij op 11 februari 2020 overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing

Het betoog van de verwerende partij, in haar nota, dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een bijkomende adrescontrole heeft laten uitvoeren door de wijkagent, waarbij verzoeker niet kon worden aangetroffen, wordt niet ondersteund door de aan de Raad voorgelegde stukken. Op 10 februari 2020 werd immers door de ambtenaar van de gemeente Mechelen aangegeven dat een adrescontrole zou worden uitgevoerd door de wijkagent, en dat verwerende partij op de hoogte gehouden zou worden van de resultaten van dat onderzoek. Nu de bestreden beslissing op 11 februari 2020 en dus daags nadien werd genomen, blijkt dat verwerende partij de resultaten van die adrescontrole niet heeft afgewacht. Het administratief dossier bevat ook geen stukken die blijk geven van het tegendeel.

Zodoende kan de Raad niet anders dan vaststellen dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen enkel bewijskrachtig stuk voorlag waaruit bleek dat de brief van 13 november 2019 deugdelijk aan verzoeker werd betekend, of waaruit bleek dat hij niet langer bereikbaar was op zijn domicilieadres. De verwerende partij kan er daarom niet zonder meer van uitgaan dat het gebrek aan reactie op de uitnodigingsbrief het gevolg was van het eigen onzorgvuldig handelen van verzoeker.

2.4. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet is aannemelijk gemaakt.

2.5. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS